



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **I. V.**
bytem x
zastoupena advokátem JUDr. Zborovem Dvořákem
sídlem Tyršova 1835/13, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Sokolovská 855/255, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2019, č. j. 42000/005876/19/010/NT,
sp. zn. NT/UDPN/261/19,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 16. 7. 2019, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2019, č. j. 42000/005876/19/010/NT, sp. zn. NT/UDPN/261/19 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Kolín (dále jen „OSSZ“) ze dne 10. 4. 2019, č. B4721456 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). OSSZ prvostupňovým rozhodnutím ke dni jeho vydání ukončila dočasnou pracovní neschopnost žalobkyně.
2. Žalobkyně nejprve poukazuje na skutečnost, že ač ustanovení § 158 písm. b) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění zákona č. 111/2019 Sb. (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

„zákon o nemocenském pojištění“) výslovně vylučuje možnost soudního přezkumu, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 6 Ads 247/2018-27, dovodil, že nárok na nemocenské je občanským právem ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), která má podle čl. 10 Ústavy aplikační přednost před zákonem. Protože rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti podmiňuje nárok na nemocenské, nelze jej vyloučit ze soudního přezkumu a žaloba musí být přípustná.

3. Napadené rozhodnutí žalobkyně považuje za nezákonné jednak pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti odůvodnění a jednak pro rozpor skutkového stavu se správním spisem. Nepřezkoumatelné je podle žalobkyně již prvostupňové rozhodnutí, neboť neobsahuje žádné odůvodnění a nahradit jej nelze ani odůvodněním souběžně vydaného rozhodnutí ze dne 10. 4. 2019 o nepřiznání výplaty nemocenského po uplynutí podpůrní doby, jelikož vnitřně rozporně nejprve uvádí, že v případě žalobkyně nejde o pojištěnce, u něhož ve smyslu ustanovení § 27 a § 66 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrní doby nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti, aby hned v následující větě konstatovalo, že zdravotní stav žalobkyně odůvodňuje předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrní doby. Žalovaná pak podle žalobkyně v napadeném rozhodnutí tuto vadu nenapravila, a naopak zatížila své rozhodnutí stejnou vadou. V napadeném rozhodnutí totiž sice uvedla, že v rámci odvolacího řízení bylo zjištěno, že zdravotní stav žalobkyně umožňuje vykonávat jak dosavadní pojištěnou činnost, tak jinou pojištěnou činnost a že umožňuje taktéž plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, jelikož nebylo příslušným lékařem shledáno žádné objektivní medicínské odůvodnění dalšího pokračování dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně. Žalovaná se ale přitom nevypořádala s odvolací námitkou, že s ohledem na své zdravotní obtíže je žalobkyně schopna vykonávat pracovní činnost, při které je zapotřebí používat horní končetiny (tzn. prakticky jakoukoliv činnost), maximálně po dobu dvou hodin denně a že žalobkyně byla již dne 11. 4. 2019 nucena rozvázat pracovní poměr u svého tehdejšího zaměstnavatele právě s ohledem na své zdravotní potíže, které jí neumožnily nadále danou pracovní činnost vykonávat, což potvrzuje i vyjádření praktické lékařky žalobkyně ze dne 11. 4. 2019, podle něž žalobkyně není schopna vykonávat práci školnice. V průběhu odvolacího řízení tak ani nebylo možné u žalobkyně hovořit o nějaké dosavadní pojištěné činnosti. Žalovaná podle žalobkyně také opomenula skutečnost, že žalobkyně byla již v okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí objednána na další vyšetření, jejichž cílem bylo určení příčiny jejích zdravotních problémů, což uvedla jak posudkové lékařce OSSZ, tak v odvolání, a naopak naprosto nepravdivě a bez jakýchkoliv důkazů uvedla, že žalobkyně „*vyšetření stále odkládá*“, nehledě na absurdnost takové argumentace. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že se v tomto smyslu vyjádřil „*lékař Oddělení lékařské posudkové služby OSSZ Příbram*“, žalobkyně upozorňuje, že nikým takovým nikdy vyšetřována, resp. posuzována nebyla. Ze zdravotní dokumentace vyplývá, že žalobkyně se snaží prostřednictvím rozličných vyšetření a léčebných zákroků vyřešit své vleklé zdravotní obtíže a postupuje plně v souladu s jednotlivými doporučeními příslušných lékařů. Realitu mnohdy dlouhých čekacích lhůt na jednotlivá vyšetření žalobkyni jako pacientce nelze přičítat k tíži.
4. Dále žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudkového jednání dne 9. 5. 2019, o němž nebyla žalobkyně vyrozuměna a neměla možnost se v rámci něj vyjádřit ke svému zdravotnímu stavu. O existenci záznamu z tohoto jednání se

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

dozvěděla až z napadeného rozhodnutí a následně jej žalovaná odmítla vydat její zmocněnkyni a k jeho předání došlo až na výzvu advokáta, aniž by bylo reagováno na dotaz, proč zmocněné dceři žalobkyně vydán nebyl. Tímto postupem byla porušena procesní práva žalobkyně garantovaná zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“).

5. Žalobkyně dále namítá, že skutkovému stavu věci neodpovídá žádné zákonné ustanovení, ostatně napadené ani prvostupňové rozhodnutí zákonný důvod ukončení dočasné pracovní neschopnosti neuvádí. Připomíná, že byla nejprve léčena pro bolesti zad a krční páteře, následně se přidala bolest pravého lokte, palce levé nohy a bolesti hlavy. Na základě výsledků jednotlivých vyšetření učiněných v průběhu podpůrčí doby dospěly správní orgány k tomu, že žalobkyně trpí tzv. tenisovým loktem (radiální epikondylitidou), chronický bolestivým syndromem krční a bederní páteře, dysplazií obou kyčelních kloubů, zánětem tíhového vřaku velkého chocholíku pravé stehenní kosti (burzitida trochanterická), ztuhnutím kloubu palce levé nohy (hallux rigidus), migrénami a neurastenickým syndromem. V průběhu trvání dočasné pracovní neschopnosti podstoupila žalobkyně řadu vyšetření na odděleních ortopedie, revmatologie, neurologie či gastroscopie a podstoupila biopsii, které měly odhalit příčinu jejích zdravotních potíží a následně ji odstranit. Žalobkyně také docházela na rehabilitace a absolvovala sedm léčebných kúr rázovou vlnou. Přesto však nedošlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu ani ke stanovení konkrétní příčiny zdravotních potíží. V okamžiku rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti byla žalobkyně objednána na další tři termíny rehabilitace (dne 11., 16. a 23. 4. 2019) a po posledním termínu byla plánována kontrola u neurologa, což žalobkyně výslovně sdělila posudkové lékařce OSSZ MUDr. B. a navíc zmínila v odvolání. Žalobkyně dále uvádí, jaké další lékařská vyšetření absolvovala po datu vydání napadeného rozhodnutí a související lékařské zprávy předkládá k důkazu. Poukazuje na to, že v těchto zprávách jí byla dokonce doporučována ústavní rehabilitace, tedy hospitalizace. Žalobkyně se tedy žádným způsobem nesnažila účelově prodlužovat svoji pracovní neschopnost, přičemž objektivně trpěla a stále trpí zdravotními potížemi takové povahy, které ji činí neschopnou jakékoliv pracovní činnosti či plnění povinností uchazeče o zaměstnání. Její možnost uplatnění na pracovním trhu je takřka nulová, neboť žalobkyně není schopna ani práce vestoje, ani práce, při které by jakýmkoliv způsobem po dobu delší než dvě hodiny zatěžovala ruce. Rozhodnutí správních orgánů o tom, že je práceschopná, jsou tak zcela zjevně chybná a neodpovídají skutkovému stavu věci. Skutečnost, že se lékařům dlouhodobě nedaří zjistit přesnou příčinu jejích zdravotních problémů a vyléčit je, nemůže být důvodem ukončení pracovní neschopnosti. Posudkovým závěrům lékařky OSSZ žalobkyně vyčítá nepřesvědčivost a rozpor s relevantními podklady, neboť posudková lékařka měla přinejmenším vyčkat na výsledky avizovaných budoucích vyšetření a teprve poté učinit rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů proto žalobkyně považuje za svévolná a porušující zásadu zákonnosti a materiální pravdy.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že soud by měl vycházet z toho, že na rozdíl od § 158 písm. a) zákona o nemocenském pojištění výluka z možnosti soudního přezkumu v § 158 písm. b) nadále platí. Kontradiktorní výklad podle žalované nelze nadřadit nad platné znění posledně uvedeného ustanovení zákona.
7. I kdyby však soudní přezkum byl možný, žalovaná trvá na závěrech napadeného rozhodnutí. Předně uvádí, že žádný předpis neukládá orgánům nemocenského pojištění

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

vydávat rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti jen po osobním jednání s pojištěncem. Ač tomu tak zpravidla bývá, posudkový lékař může zdravotní stav hodnotit též z hodnověrných podkladů a úplné zdravotnické dokumentace v nepřítomnosti pojištěnce. Pokud dále žalobkyně namítá porušení ustanovení správního řádu, žalovaná konstatuje, že takové námitky v odvolacím řízení nezazněly. Žalovaná odmítá i tvrzení o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí. Podle § 75 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění se rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti vydává na předepsaném tiskopise, který odůvodnění neobsahuje. Odůvodnění je obsaženo v posudku o zdravotním stavu ze dne 10. 4. 2019, z něž plyne, z jakých podkladů posudkový lékař vycházel. Žalobkyně v žalobě cituje záznam o posouzení zdravotního stavu pro účely řízení o výplatě nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, nikoliv záznam zpracovaný pro účely § 53 odst. 1 písm. a) a § 75 zákona o nemocenském pojištění. Z tohoto posouzení zdravotního stavu vyplývá, že žalobkyně byla posuzována v souvislosti s žádostí o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, avšak posudkový závěr byl učiněn ve vztahu k další neodůvodněnosti trvání dočasné pracovní neschopnosti. Tento závěr byl poté v rámci odvolacího řízení spolehlivě opětovně přezkoumán a prvoinstanční posouzení zdravotního stavu bylo shledáno jako opodstatněné.

8. Také žalovaná v odvolacím řízení vycházela z posudku svého posudkového lékaře ze dne 9. 5. 2019, který neshledal žádné objektivní medicínské odůvodnění dalšího pokračování dočasné pracovní neschopnosti. Mezi podklady přitom bylo zmíněno i sdělení praktické lékařky žalobkyně ze dne 11. 4. 2019. K pozdějším vyšetřením pak žalovaná upozorňuje na to, že přezkum zdravotního stavu žalobkyně proběhl ke dni 10. 4. 2019, kdy bylo vydáno rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti, a proto tato vyšetření nelze akceptovat. Pokud by po uvedeném datu existovaly důvody pro další uznání či vznik dočasné pracovní neschopnosti, rozhodl by o tom ošetřující lékař podle § 57 zákona o nemocenském pojištění, popř. mohla žalobkyně požádat o přiznání invalidního důchodu s ohledem na namítanou dlouhodobější povahu zdravotních problémů. Žalovaná je nicméně přesvědčena o objektivitě přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně, při němž se shodli posudkoví lékaři na obou stupních správního řízení, a připomíná, že výčet podkladů o zdravotním stavu, popis průběhu onemocnění, anamnéza i posudkový závěr jsou součástí posudků posudkových lékařů. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
9. Žalobkyně v replice k argumentaci žalované uvádí, že porušení správního řádu v podobě jednání v její nepřítomnosti a nedoručení záznamu z jednání v odvolacím řízení namítat nemohla, protože k nim došlo právě v odvolacím řízení, popř. až po jeho skončení. Žalobkyně přitom trvá na tom, že s ohledem na její nesouhlas se závěry OSSZ při posouzení její pracovní neschopnosti jí mělo být umožněno se osobně zúčastnit jednání o posouzení zdravotního stavu. Dále pak žalobkyně konstatuje, že proti použití předepsaného formuláře pro prvostupňové rozhodnutí nebrojila, jelikož závěr o nesrozumitelnosti odůvodnění dovozovala z vnitřně rozporného znění posudkového závěru posudku ze dne 10. 4. 2019. Tuto námitku přitom žalovaná nijak nevyvrátila. Stejně tak se žalovaná nijak nevyjádřila k námitce uvádění zjevných nepravd v napadeném rozhodnutí. Pokud pak žalovaná zmínila, že sdělení praktické lékařky žalobkyně ze dne 11. 4. 2019 je uvedeno ve výčtu podkladů posudku, žalobkyně namítá, že i přes tuto formální zmínku nebylo v dané věci řádně posouzeno a zohledněno.
10. Soud poté, co ověřil, že žaloba je včasná, žalobce je oprávněnou osobou a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

ř. s., přičemž jsou splněny i dalších procesní podmínky pro projednání žaloby. Pokud jde o otázku přípustnosti žaloby s ohledem na znění ustanovení § 158 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, zde se soud musel plně ztotožnit se závěry vyslovenými rozsudkem NSS ze dne 8. 11. 2018, č. j. 6 Ads 247/2018-27, neboť jsou zcela přiléhavé i na případ nynější žaloby. Úmluva a její čl. 6 jsou bezpochyby mezinárodní smlouvou, jež je podle čl. 10 Ústavy aplikovatelná přednostně před ustanoveními vnitrostátních předpisů, jako jsou „prosté“ zákony, jako je § 158 zákona o nemocenském pojištění. I když tedy písm. b) zmíněného ustanovení zákona o nemocenském pojištění nebylo zrušeno Ústavním soudem, jako se to stalo nálezem ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 9/14, v případě výluky ze soudního přezkumu pod písm. a), nelze k tomuto ustanovení přihlížet, jelikož mezinárodní smlouva (Úmluva) tak, jak je vykládána v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, stanoví něco jiného. Soud proto v souladu s požadavkem čl. 10 Ústavy aplikoval přímo čl. 6 Úmluvy, na základě něž nelze jednotlivce v těchto případech zbavit práva na přístup k soudu, a přistoupil proto k posouzení věci samé.

11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nesdělili, že s takovým postupem nesouhlasí; jejich souhlas se tak předpokládá. Žalobu přitom soud neshledal důvodnou.
12. Ze stručného správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla dne 16. 10. 2017 uznána ošetřující lékařkou dočasně práce neschopnou. Tato pracovní neschopnost byla na příslušném formuláři (II. díl rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti) ukončena ke dni 10. 4. 2019 posudkovou lékařkou OSSZ na základě posouzení zdravotního stavu osobně přítomné žalobkyně z téhož dne. V záznamu o jednání odkazujícím na ustanovení § 53 odst. 1 písm. a) a § 75 zákona o nemocenském pojištění, na němž žalobkyně podpisem potvrdila převzetí náhradního hlášení za V. díl formuláře rozhodnutí o dlouhodobé pracovní neschopnosti a skutečnost, že byla ústně poučena o důsledcích tohoto rozhodnutí, posudková lékařka OSSZ konstatovala s odkazem na podklady představované zdravotnickou dokumentací ošetřující lékařky a početnými lékařskými nálezy z let 2017 až 2019 z oboru revmatologie, fyzioterapie, ortopedie, neurologie a endoskopie, že u žalobkyně byl zjištěn tzv. tenisový loket vpravo (radiální epikondylitida), chronický bolestivý syndrom krční a bederní páteře s výhřezem ploténky mezi pátým a šestým krčním obratlem, dysplazie obou kyčelních kloubů, zánět tíhového vřeténka velkého chocholíku pravé stehenní kosti (burzitida trochanterická), ztuhnutí kloubu palce levé nohy (hallux rigidus) a neurastenický syndrom. K postižení páteře posudková lékařka zmínila, že neurochirurg doporučil konzervativní postup pro málo patrný (diskrétní) nález bez jasného postižení nervových kořenů a že léčba probíhá výhradně rehabilitací. Naplánovaná rehabilitace krční páteře byla objednána až na konci prodloužení podpůrní doby. Páska na tenisový loket má efekt, žalobkyně však nezvládá zátěž. Léčbu rázovou vlnou zprvu neabsolvovala, po obřízku v prosinci 2018 bez efektu proběhla léčba rázovou vlnou až v rámci druhého prodloužení podpůrní doby, avšak subjektivně bez úlevy. Ortoped však na lokti nezjistil otok, loket byl volně pohyblivý, citlivý byl jen výběžek vřetenní kosti (procesus styloideus). Rentgen rukou a nohou neprokázal žádnou patologii, byl vyloučen revmatismus, na kolonoskopii byl normální nález. Neurologickým vyšetřením byla zjištěna pravostranná bolestivost křížovokyčelního skloubení (SI artralgie) s lehkým pseudokořenovým drážděním a blokace a bolest krční páteře bez kořenového původu (neradikulární cervikobrachiální syndrom). Gastroskopie prokázala velmi mírnou chudokrevnost (anémie) s normálním nálezem na žaludku a dvanáctníku a lehkým poškozením sliznice jícnu pronikajícími žaludečními šťávami

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

(refluxní esofagitida). Posudková lékařka OSSZ tato zjištění vyhodnotila tak, že žádné z dosud provedených vyšetření nezjistilo závažnou patologii, kumulují se povšechné stesky, vyšetření byla různě odkládána, léčení nemělo výraznější efekt. V krátké době nelze očekávat vyřešení situace, proto nedoporučuje další prodloužení nemocenských dávek s tím, že naopak bude vhodnější změna pracovního zařazení. V posudkovém závěru uzavřela, že jsou důvody pro ukončení dočasné pracovní neschopnosti, jež je odůvodněno tím, že zdravotní stav umožňuje plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání.

13. Dne 16. 4. 2019 OSSZ obdržela spolu s odvoláním sdělení ošetřující lékařky žalobkyně ze dne 11. 4. 2019, v němž je stručně konstatováno, že žalobkyně je v pracovní neschopnosti do 10. 4. 2019 a že je vhodné ukončení práce ze zdravotních důvodů, neboť není schopna práce jako školnice. V odvolání žalobkyně namítla, že nemůže souhlasit se závěrem posudkové lékařky. Trpí bolestmi kloubů horních končetin (dle jednoho z lékařů kvůli viditelné ztrátě svalové hmoty) a současně bolestmi krční páteře. Doposud ale nebyla zjištěna příčina problémů, které žalobkyni umožňují jen cca 2 hodiny práce horních končetin. Žalobkyně s ohledem množství vyšetření, jež ji čekají, a na přetrvávající neobjasněné problémy žádala o přehodnocení rozhodnutí posudkové lékařky a poukázala na to, že s ohledem na manuální povahu zaměstnání byla nucena po ukončení pracovní neschopnosti skončit pracovní poměr. Posudková lékařka OSSZ k odvolání sdělila, že neshledává důvod pro změnu posudkového závěru. Dočasná pracovní neschopnost byla ukončena pro setrvalé potíže, které se další léčbou nemění, a to ani po předchozích prodlouženích neschopnosti, přičemž původ potíží nebyl dosud zjištěn. Žalobkyně se ani v budoucnu necítí být schopna vykonávat dosavadní zaměstnání, byla jí proto doporučena změna zaměstnání, povinnosti uchazeče o zaměstnání však je schopna plnit.

14. Dne 9. 5. 2019 proběhlo jednání před posudkovou lékařkou žalované v nepřítomnosti žalobkyně s odkazem na dostačující dokumentaci, z níž byl pořízen písemný záznam. Posudková lékařka žalované vyšla z totožných podkladů jako posudková lékařka OSSZ a navíc ze sdělení ošetřující lékařky žalobkyně ze dne 11. 4. 2019 přiloženého k odvolání, které však nepřináší žádné nové posudkově významné skutečnosti, a dospěla ke shodným diagnózám, k nimž doplnila zdravotní problémy z minulosti a shrnula je jako chronické bolestivé stesky bez podstatnějších objektivních zjištění a subjektivně bez efektu veškeré léčby. K bolestem hlavy doplnila, že jimi žalobkyně trpí již léta asi 4x měsíčně se standardní medikací, aniž by byly narušeny nervy hlavy, smysly či mentální stav, a k neurastenickému syndromu také uvedla, že je již letitý s pravděpodobnou mnohočetnou somatizací, potíže se zhoršily v posledním roce, snad od autonehody počátkem roku 2018 bez objektivního úrazu, patologie či potřeby léčby, v březnu 2019 byla navýšena antidepressiva. K problematice nohou konstatovala, že žalobkyně je schopna chůze i samostatného stoje bez opory a bez zjevných změn. Tenisový loket se neprojevuje neurologicky ochrnutím či oslabením ani povrchovými projevy, hybnost je plná až do krajních poloh, pokračování rehabilitací nemá smysluplný efekt. V souvislosti s páteřními obtížemi pak posudková lékařka žalované připomíná, že žalobkyně je klinicky trvale bez povrchové neurologické, ale i revmatologické či systémové patologie, dominují subjektivní stesky, zmínky o viditelné ztrátě svalové hmoty a bolesti kloubů horních končetin nejsou ničím doloženy. Podle závěru posudkové lékařky žalované pro další pokračování pracovní neschopnosti není shledáno žádné medicínské objektivní odůvodnění, zdravotní stav žalobkyni umožňuje plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, ale též dosavadní či jinou pojištěnou činnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

15. Následně žalovaná vydala dne 15. 5. 2019 napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění žalovaná shrnula závěry posudkové lékařky žalované a OSSZ, přičemž ve dvou případech hovořila o OSSZ Kolín a jednou o OSSZ Příbram. V závěru odůvodnění pak žalovaná ocitovala ustanovení § 75 zákona o nemocenském pojištění. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 20. 5. 2019. Údaje o nahlížení do spisu nejsou ve správním spise zachyceny.
16. Podle § 75 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, zjistí-li orgán nemocenského pojištění, že jsou důvody pro ukončení dočasné pracovní neschopnosti, potřeby ošetřování nebo potřeby dlouhodobé péče, rozhodne o ukončení dočasné pracovní neschopnosti, potřeby ošetřování nebo potřeby dlouhodobé péče, pokud ji neukončil ošetřující lékař, a to na předepsaném tiskopise.
17. Podle § 59 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění ošetřující lékař rozhodne o ukončení dočasné pracovní neschopnosti
- a) pojištěnce, jestliže vyšetřením zjistí, že mu jeho zdravotní stav umožňuje vykonávat dosavadní pojištěnou činnost, a to dnem, kdy tuto skutečnost zjistil, nebo nejpozději třetím kalendářním dnem následujícím po dni tohoto vyšetření; pokud ošetřující lékař ukončí dočasnou pracovní neschopnost pozdějším než třetím kalendářním dnem následujícím po tomto vyšetření, má se za to, že dočasná pracovní neschopnost skončila tímto třetím kalendářním dnem,
 - b) pojištěnce, jestliže uplynulo alespoň 180 dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti a vyšetřením zjistí, že zdravotní stav je stabilizovaný a je předpoklad, že pojištěnec již nebude moci vykonávat dosavadní pojištěnou činnost, a to 30. kalendářním dnem následujícím po dni tohoto vyšetření; to neplatí, jde-li o dočasnou pracovní neschopnost vojáka z povolání, vojáka v záloze ve výkonu vojenské činné služby nebo příslušníka bezpečnostního sboru, (...)
 - i) pojištěnce, jestliže vyšetřením zjistí, že mu jeho zdravotní stav umožňuje plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, vznikla-li dočasná pracovní neschopnost v ochranné lhůtě nebo trvá-li dočasná pracovní neschopnost po skončení dosavadní pojištěné činnosti, a to i když pojištěnec není uchazečem o zaměstnání, (...).
18. Žalobkyni lze částečně přisvědčit v tom, že z napadeného rozhodnutí není jasné patrné, podle jakého ustanovení právních předpisů došlo k ukončení její dočasné pracovní neschopnosti. Skutečnost, že v rozhodnutí není uvedeno, podle kterého písmene ustanovení § 59 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění žalovaná a OSSZ postupovaly, je procesní vadou, neboť ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu vyžadují uvést ve výroku aplikovaná ustanovení právních předpisů a v odůvodnění úvahy správního orgánu, kterými se řídil při výkladu právních předpisů, avšak v konečném důsledku tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedení příslušného ustanovení § 59 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění by totiž přicházelo do úvahy spíše ve výroku prvostupňového rozhodnutí, u něj však ustanovení § 75 odst. 1 (a pro ošetřujícího lékaře shodně § 60) zákona o nemocenském pojištění vyžaduje použití předepsaného formuláře, který takové náležitosti nemá. Pro žalovanou a napadené rozhodnutí to pak znamená pouze zvýšenou potřebu tuto právní kvalifikaci uvést v odůvodnění svého rozhodnutí, což sice žalovaná nesplnila, nicméně z hlediska materiálního lze z převzatého odůvodnění posudku žalované bezpečně dovodit, že

aplikováno bylo písm. i) § 75 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, neboť samotný závěr posudku převzatý do odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně konstatuje, že zdravotní stav žalobkyně jí umožňuje plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Zmínky o schopnosti plnit pracovní povinnosti, jež by odpovídaly písm. a), jsou uvedeny jen doplňkově. Zmínky o chybějícím efektu léčby pak zjevně nesměřují k odůvodnění aplikace písm. b), jelikož kontextuálně vyznívají spíše jako podpora závěru, že stesky žalobkyně mají spíše povahu subjektivního hodnocení, resp. somatizace v rámci neurastenického syndromu, jelikož jinak by léčba vedla k ústupu obtíží či posunům ve zdravotním stavu.

19. Jinak ale soud musí konstatovat, že napadené rozhodnutí nespátřuje nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, jak namítá žalobkyně. Žalobkyně totiž poměřuje obsah napadeného rozhodnutí citací z odůvodnění rozhodnutí OSSZ zamítajícího žádost o prodloužení výplaty nemocenského po uplynutí podpůrné doby, tedy rozhodnutím o jiné otázce, než která byla napadeným rozhodnutím řešena. Napadeným rozhodnutím bylo totiž přezkoumáno rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti, které bylo sice vydáno souběžně, avšak řešilo ukončení dosud běžící dočasné pracovní neschopnosti, nikoliv možnost jejího prodloužení. Žalobkyni citovaný rozpor odůvodnění tak nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vůbec žádný vliv. Samotná písařská chyba spočívající v tom, že jednou byl údaj o OSSZ Kolín zaměněn za OSSZ Příbram, pak také nemůže mít vliv na srozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyni muselo být zjevné, že jde pouze o záměnu okresního města. Odkládáním vyšetření pak bylo reagováno na skutečnost, že si žalobkyně plánovala rehabilitace na dobu konce (prodloužené) podpůrné doby, což posudková lékařka OSSZ v Kolíně ve svém posudku skutečně zmiňovala.

20. Napadené rozhodnutí se vyjádřilo též k odvolacím námitkám žalobkyně, když převzalo argumentaci posudku posudkové lékařky žalované, která ve vztahu k namítaným postižením horních končetin s odkazem na shromážděné lékařské zprávy upozornila na skutečnost, že subjektivní stesky žalobkyně neodpovídají výsledkům funkčních vyšetření, podle nichž žalobkyně měla zachovanou plnou hybnost horních končetin i do krajních poloh, bez jakýchkoliv povrchových projevů, otoku či oslabení nebo ochrnutí. Zmínka o dosavadní pojištěné činnosti pak sice zcela adekvátní není, jestliže žalobkyni byla doporučována změna pracovního zařazení, nicméně vzhledem k hlavnímu posouzení z hlediska schopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání nemá pro závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí význam.

21. Vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá ani tvrzený incident s nechotou žalované, popř. OSSZ poskytnout zmocněnkyni žalobkyně kopii záznamu o jednání před posudkovou lékařkou žalované. Pro soud je totiž s ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nikoliv stav pozdější. Ostatně ani napadené rozhodnutí nemůže být ovlivněno pozdějšími okolnostmi. Popisované okolnosti, jakkoliv je soud nemůže jakkoliv schvalovat by mohly mít nanejvýše vliv na procesní podmínky soudního přezkumu (z hlediska požadavků na formulaci a včasnost souvisejících žalobních bodů), nikoliv však na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudu není jasné ani to, z jakého ustanovení správního řádu by měla plynout povinnost žalované zasílat záznam o posudkovém jednání účastníkovi řízení či jeho zástupci. Pokud žalobkyně měla na mysli určité konkrétní ustanovení správního řádu, z hlediska řádné specifikace žalobního bodu bylo potřebné, aby konkretizovala právní pravidlo, jež má na mysli. Není totiž úkolem

soudu dohledávat za žalobkyni možné porušení procesního předpisu, jelikož by se tím z nestranného arbitra sporu mezi účastníky stal zcela nepřipustně spíše advokátem žalující strany.

22. Pokud jde o skutečnost, že žalobkyně měla možnost se účastnit pouze jednání před posudkovou lékařkou OSSZ, ne však již před posudkovou lékařkou žalované, zde se soud ztotožňuje se žalovanou, že z platné právní úpravy neplyne bezvýhradná povinnost osobního přešetření posuzované osoby.
23. Podle § 74 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění se kontrola posuzování dočasné pracovní neschopnosti provádí na pracovišti ošetřujícího lékaře nebo na jiném místě určeném lékařem orgánu nemocenského pojištění, a to zpravidla za osobní účasti posuzovaného pojištěnce; lékař orgánu nemocenského pojištění může určit, v kterých případech není přítomnost posuzovaného pojištěnce potřebná. To platí obdobně i pro kontrolu posuzování potřeby ošetřování a kontrolu posuzování potřeby dlouhodobé péče.
24. Citované ustanovení v části první věty za středníkem předpokládá, že lékař orgánu nemocenského pojištění může určit, že v některých případech není přítomnost posuzovaného pojištěnce potřebná. Právě takto přitom posudkové lékařka žalované postupovala, když v úvodu záznamu poukázala na to, že předložená lékařská dokumentace je dostatečná pro posouzení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně. Na jejím postupu tudíž soud neshledává nic nezákonného, když byly předloženy vskutku početné a aktuální lékařské zprávy zpracované lékaři z různých oborů, které podrobně umožňovaly posoudit vývoj onemocnění žalobkyně v době její dočasné pracovní neschopnosti. Žalobkyně přitom nebyla zcela připravena o možnost vyjádřit stanovisko ke svému zdravotnímu stavu, neboť osobně byla vyšetřena v řízení před OSSZ a ke svým obtížím se vyjádřila i v textu odvolání.
25. Soud nemohl přisvědčit žalobkyni ani v pasáži zpochybňující přesvědčivost a soulad posudku posudkové lékařky OSSZ, resp. prvostupňového rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi. Soud podotýká, že žalobkyně v tomto směru přímo nezpochybňovala posudek posudkové lékařky žalované, resp. napadené rozhodnutí, hovořila výslovně jen o prvostupňovém rozhodnutí, aniž by reflektovala doplnění posudkové argumentace v odvolacím řízení. Nicméně lze říci, že podle soudu oba posudky obsahují podrobný rozbor objektivních zjištění ze shromážděných lékařských zpráv a tato zjištění též řádně reflektují, na rozdíl od argumentace žalobkyně, která sice odpovídá jejímu subjektivnímu vnímání zdravotních obtíží, avšak není podpořena objektivními zjištěními o skutečném zdravotním stavu. Posudkové lékařky srozumitelně poukazovaly na to, že žalobkyni zmiňovaným obtížím neodpovídaly výsledky provedených vyšetření, která byla vesměs bez relevantních zjištění, popř. prokazatelné dílčí odchylky od normálu neměly odpovídající ověřitelné projevy, jež by lícovaly s tvrzeními žalobkyně. Neurologická vyšetření neodhalila žádné poškození nervů, chůze, stoj i hybnost paží žalobkyně byly bez odchylek. Dílčí omezení v podobě migrén a neurastenie byly prokazatelně setrvalým stavem dlouhodobého charakteru, který v minulosti při převážně shodné intenzitě žalobkyni v pracovní schopnosti neomezoval. Neúspěšnost dosavadní léčebné kúry stejně jako dlouhodobé neúspěchy při zjišťování příčiny stesků žalobkyně dobře korespondují diagnostikované neurastenie se sklony k somatizaci. Závěry posudkových lékařek, a tedy i napadeného rozhodnutí jsou tak logické a přesvědčivé, přičemž žalobkyně ani neoznačuje konkrétní lékařské zprávy,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

s nimiž by tyto závěry byly v rozporu. Jedinou výjimkou je sdělení ošetřující lékařky žalobkyně z 11. 4. 2019 o tom, že žalobkyně není schopna výkonu zaměstnání školnice, k němuž se však posudková lékařka žalované výslovně vyjádřila, a to tak, že nepřináší nové posudkově relevantní informace. Posudková lékařka OSSZ se pak k tomuto sdělení logicky ve svém posudku vyjádřit nemohla, neboť jde o listinu přiloženou až k odvolání. Soud přitom posudkové lékařce žalované přitakává v tom, že toto sdělení skutečně posudkově relevantní není, neboť nejde vůbec o lékařskou zprávu, která by popisovala objektivní výsledky vyšetření zdravotního stavu žalobkyně, nýbrž pouze *de facto* o přetlumočení názoru žalobkyně, který dlouhodobě subjektivně uvádí. Soud tedy nemá za to, že by žalobkyně uplatněnými žalobními body úspěšně zpochybnila úplnost, přesvědčivost a vnitřní soulad lékařských posudků, z nichž napadené rozhodnutí vychází.

26. S ohledem na to, že žádný ze žalobních bodů není důvodný, soud postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 2 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované, která byla ve věci plně úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení ve věcech nemocenského pojištění nenáleží.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

